

Maar boven loensde hij naar zijn maat die wat verderop, even hoog, stond te werken en deed alsof dit alles langs hem heen was gegaan.

Hermken zweeg nog, keek strak-onbewogen naar zijn werk, als was er niets bijzonders gebeurd.

Eindelijk kwam het heel gewoon, als gold het een alledaagsche zaak: „een brêef van meneer Struwentius.”

„Oh,” deed de maat droog, „is 't weer de tied?”

„Jao, as van olds.”

Even zwegen ze, maar dan brak het bij Hermken los. Rad van tong vertelde hij van de grootburgerdagen, hoe fijn ze waren, hoe deftig, hoe geleerd er door Struwentius en Sander werd gesproken. „Mien te wies heur.” En dan hoe meneer Struwentius tracteerde — „ah, man, um een heel joeur op te teren.”

Hij raakte vol vuur en was niet uitgepraat over hun feest.

Totdat zijn kwast hem uit de hand glipte en met een doffen smak op de hardsteenen stoep viel.

„V'rek,” vloekte Hermken en hij danste weer de ladder af.

Met hun beiden, Sander en Hermken, wachtten ze voor het kantoor van den gemeente-ontvanger, beiden in hun beste pak. Hermken had een schoon boezeroen aan en een nieuwe pet op zijn pas gewasschen kop. Sander zijn slappe witte boordje zat wat slordig, en zijn blonde sluike haren vielen weerbarstig langs de slapen van zijn hoekig voorhoofd.

Ze stonden in de schaduw van het oude gebouw en keken over het zonnige kerkplein.

Zooals ieder jaar vertelde Hermken weer, alsof Sander er niet bij was geweest, hoe ze elkaar gevonden hadden, toen op dien dag dat ze het grootburgerrecht ophaalden. Hij trok de wenkbrauwen hoog op boven zijn fletse oogen, en met zijn grauwe lompe werkmanshanden gebarend, vertelde hij.

„Ik stonne veur 't loket hê, en ieje en meneer achter mien. Maor ik kenden ullie toen nog nêet hê, en ik woonden toen nog nêet op 't Struwentius hōfken. Nou dêe keerl met dêe kromme neuze, iej weet wel dêe altied zoo sikkeneurig kik. Nou, dêe stek zien kop deur 't ræemken, en hêe zeg: wat moet jij hier, zeg'e. Ik zegge: jij moet mij et groot-burgerrecht uitbetalen, zeg ik. Kieken as dat'e dêe, maor hêe mos't, hêe mos't, hê? En meneer en ieje stikten van 't lachen. En toen hef meneer ons mee enōmen naor zien hûus, en toen hef'e. . . . nou dat weet'ie zelfs wel.”

„Ja, ja,” zei Sander, maar hij had maar half geluisterd naar Hermkens verhaal, want telkens moest hij kijken naar de kerk die aan den overkant van het plein in al zijn gothische schoonheid blank oprees in de morgenzon.

Hermken kon niet zwijgen, hij sprak al maar door, nu over meneer Struwentius; wat hij al niet van hem wist te vertellen.